

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala ve věci **žalobkyně H. B.**, zastoupené JUDr. Pavlem Čížkovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 18, Praha 1, proti **žalovanému Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2001, č. j. FŘ 6756/11/01, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 38 Ca 587/2001, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. května 2003, č. j. 38 Ca 587/2001 – 36,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. května 2003, č. j. 38 Ca 587/2001 – 36 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2001, č. j. FŘ 6756/11/01 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město ze dne 30. 5. 2001, č. j. 76597/011911/6115 o zastavení řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1996.

Žalobkyně se žalobou podanou soudu v zákonné lhůtě domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, uvedla, že byla povinna opravit nesprávnost v zaúčtování zboží při respektování ustanovení § 7 zákona č. 563/1991 Sb., neboť došlo k chybnému zaúčtování nákupu zboží jako nákupu hmotného investičního majetku. Pozemky nepronajímala, neprováděla na nich technické zhodnocení, byly určeny k bezprostřednímu prodeji, tomu odpovídal i předmět jejího podnikání. Na účel pořízení zboží je nutno usuzovat z dalších skutečností, jako např. zprostředkovatelské smlouvy s realitními kancelářemi, inzerce apod. a nikoli jen z bezprostředního prodeje zboží.

O žalobě proti tomuto rozhodnutí rozhodl Městský soud v Praze, rozsudkem napadeným kasací stížností, ze dne 27. 5. 2003, sp. zn. 38 Ca 587/2001 tak, že žalobu ve shodě s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, že je v daném případě nesporné, že v roce 1996 nakoupila žalobkyně pozemky, které zaúčtovala jako hmotný investiční majetek, takto je měla zaúčtovány i v době podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob, za zdaňovací období roku 1996, a po provedení daňové kontroly a vydání dodatečného platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 1996 podala žalobkyně dodatečné daňové přiznání za toto období a počala tvrdit, že došlo k chybnému zaúčtování pozemků. V průběhu daňové kontroly, dle protokolu o ústním jednání z 9. 12. 1997, uváděla žalobkyně, že hodlala na nakoupených pozemcích vystavět rodinné domy a že od tohoto záměru musela odstoupit z finančních důvodů, při dalších ústních jednáních dne 27. 10. 1998 a 3. 11. 1998 uváděla, že nakupovala a prodávala pouze pozemky a že je pořizovala za účelem dalšího prodeje a odkázala na mandátní smlouvu za dne 1. 8. 1996, kterou zmocnila D. r. k., s. r. o., aby zprostředkovala možnost prodeje pozemků v k. ú. K. a k. ú. J..

Podle přílohy 1 čl. I odst. 8 Opatření, kterým se stanoví postupy účtování u fyzických osob provozujících podnikatelskou nebo jinou výdělečnou činnost účtující v soustavě jednoduchého účetnictví (pro rok 1996) jsou zbožím nemovitosti v případě, že jsou splněny následující podmínky: nemovitost je pořizována za účelem bezprostředního prodeje, účetní jednotka má v předmětu své činnosti nákup a prodej nemovitostí (realitní kancelář), nemovitost není v době mezi nákupem a prodejem pronajímána a není prováděno technické zhodnocení. Soud konstatoval, že žalovaný s poukazem na uvedené Opatření dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že pozemky v roce 1996 pořizovala za účelem bezprostředního prodeje, hodnocení důkazů, dle názoru soudu bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, bylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v daňovém řízení najevo.

Soud dále uvedl, že skutečnost, že pozemky byly omylem zaúčtovány jako hmotný investiční majetek počala tvrdit žalobkyně až po provedené kontrole, dokládala sice své tvrzení, že pozemky pořizovala jako zboží, mandátní smlouvou uzavřenou s D. r. k., s. r. o. v roce 1996, avšak je nutno přihlédnout rovněž k tvrzení žalobkyně, že od záměru využít pozemky na stavbu rodinných domů odstoupila až v roce 1997 pro nedostatek finančních prostředků, tomu koresponduje i skutečnost, že na jednom pozemku byl postaven rodinný domek, který sloužil, dle vyjádření žalobkyně, jako ukázka možné výstavby a této situaci odpovídá i způsob zaúčtování pozemků, které při daňové kontrole nebylo zpochybněno. Z uvedených důvodů není důvodnou námitka žaloby, že by napadené rozhodnutí nerespektovalo ustanovení § 7 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví.

Soud konstatoval, že podle ustanovení § 12 zákona č. 337/1992 Sb. je sice protokol veřejnou listinou, což znamená, že osvědčuje, není-li prokázán opak, to, co bylo při ústním jednání uvedeno, neosvědčuje však, že tvrzení daňového subjektu jsou pravdivá a správná, svá tvrzení do protokolu musí daňový subjekt prokázat důkazními prostředky.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasací stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovatelce doručen 7. 7. 2003, kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 15. 7. 2003 a byla podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, soud nečinil správná skutková zjištění z důkazů v řízení provedených, tyto hodnotil nesprávně, žalobkyně je přesvědčena, že se jí podařilo prokázat, že nakoupené nemovitosti byly zbožím a navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen.

Současně žalobkyně žádá, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí pak dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, za zmatečné řízení před soudem lze označit mj. takové řízení, chyběly-li k němu podmínky.

Stěžovatelka napadla žalobou u soudu rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2001, č. j. FŘ 6756/11/01, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí finančního úřadu ze dne 30. 5. 2001, č. j. 76597/011911/6115, jímž bylo zastaveno řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1996 dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Žalobními námitkami mohla tedy stěžovatelka brojit proti rozhodnutí pouze v rozsahu, zda nastaly skutečnosti pro zastavení řízení ve shodě s ustanovením § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., nikoli meritorní důvody pro podání dodatečného daňového přiznání.

Soud v předcházejícím řízení měl tedy nejprve uvážit, zda takové rozhodnutí o zastavení řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 1996 dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků není ze soudního přezkoumání vyloučeno pro jeho nepřípustnost, tedy zda nezasahuje subjektivní práva stěžovatelky chráněná veřejným právem.

Pokud by soud dospěl k závěru, že se jedná o rozhodnutí, které není vyloučeno z přezkoumání soudem, měl vyjádřit závěr, zda v daném případě nastaly skutečnosti pro zastavení řízení pro odpadnutí důvodu či nikoli. Dospěl-li by soud k závěru, že takové skutečnosti nastaly a že žalovaný nepochybil, když řízení ve věci podání dodatečného daňového řízení zastavil, žalobu by zamítl a pak by byla celá věc uzavřena způsobem, jak již

rozhodl správce daně svým pravomocným rozhodnutím o stanovení daňové povinnosti daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1996.

Pokud by soud dospěl k opačnému závěru, že nebyl dán zákonný důvod pro zatavení řízení z důvodu uvedeného v ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., pak by napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a daňové orgány by pokračovaly ve vyměřovacím řízení o podaném dodatečném daňovém přiznání stěžovatelky.

Soud však vybočil z mezí možného přezkoumání napadeného rozhodnutí, svým rozsudkem nahradil dispozici stěžovatelky ve vztahu k přezkoumání důvodů pro meritorní rozhodnutí o věci, jež nebylo žalobou napadené, i když důvody v žalobě uvedené svědčily pro snahu o přezkoumání rozhodnutí meritorního, tedy toho, kterým byla vyměřena stěžovatelce daňová povinnost daně z příjmů fyzických osob zdaňovacího období roku 1996.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud ruší rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. května 2003 sp. zn. 38 Ca 587/2001 pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečných důvodech, ve shodě s ustanovením § 109 odst. 3 a § 130 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a věc vrací soudu k dalšímu řízení, přičemž soud je vázán právním názorem vysloveným výše.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhoduje příslušný krajský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu